

meg a túlzott imádattól? Nem sejt hátsó szándékot
a fennkölt szavak mögött, kérést, könyörgést, érdeket,
s nem önfeledt, tiszta, egyszerű megnyilatkozást?
Biznisz lett a vallásból, uram?
Megkeseredettek, örültek, lelki fogyatékosok
fognak girlandot az örömből Önnek. (Szeresse a szofistákat!)

Nevelgetem majd magamban a szenvedélyt,
nőjön nagyra a kis szentem, azt álmodom.
(Lidércek, démonok, fantazmák az egyszemélyes
mitológiában. Ami velünk történik, nem is igaz.
Álmainkat csak a minket követő generációk értik meg.
Mi tulajdonképpen nekik álmodunk.)
Az élethez csak szenvedélyt kell még élni,
s készen a mágikus recept. (Az örült a normális
embernek egyik fajtája, ki látott már mentálisan
egészségest hazudni. Nem megváltoztatni kell
a világot, hanem lehazudni. Ön csak tudja!)
Az indulat, a görcsös ragaszkodás a mindenség
kohéziója; és a monómánia.

Zsávolya Zoltán

LEJTMENET-VEZÉRLÉS

Soha még ennyire közel Istenhez. Suhangat el
„felhőpaplan” alá bújva, selyemovál középtükrű
ágyruhával takartan. Időnként *alva száll*. S alvad,
ami vérfolt. „Az ég kitartóan vörös és lila.” – Ő
a Fentebb Stíl, épp krumpli izzasztásáról beszél...
Lehet az magasröptű téma, bőven! Rösztit, hiszen,
nem is oly könnyű jól készíteni. Mindennek komoly
titka van. Egyszerűen mindennek, a Mennyek alatt.

Hálósobája a Dolgozó is egyben; könyvek erre úgy-
szintén, az olvasólámpa alatti állványszekrényen
a legakutabbak. Pár jó, de szűkre vont, túl feszes
szüzsét oldottabb fabulában kíván feloldani; lisztezett
rántás mind, megannyi új leveshez: felengedő
effektek színezik át a meghitt fénykörét, akármikor.

Receptje nem a „klasszikus”, de ami volt, az *lehet*.
Ennyire közel Istenhez tényleg soha még! Kutya egy
kölyök pedig. Vagy talán pont ezért? Hanem: *mi is*
valóban ő?! Színlelt kis kérdés. Biztos annyi: a *gastroblog*
egyfajta totális Belváros-térképet vetít elé... De azért:
nem és nem, hogy mindenre példa s viszonyítás legyen
az angol XVIII. század! A közben átírt Kosztolányi is, tehát,
csak a kényelmes út: árfolyamcsúcsról vámját szedni le.
Ami volt, valaha, tulajdonképpen az lehet csak biztosan.

Farkas Wellmann Éva

OTTHON A DADOGÁSBAN

*„Nem visszük, hogy virágozzék,
mert visszük, hogy elhervadjék.”
(Mezőségi halottkísérő)*

Először a hangsúly tolódik el.
Feladja kiemelt helyét az első szótag.
A hanglejtés kicsit megbicsaklik,
a szórend csak a még ismert népdalokban.

*kertem alját patak vize kimosta
a szívemet nehéz bánat szorítsa,
a szívemet addig öli a bánat,
amíg párja nem leszek a babámnak*

Aztán megköti alkuit a mondat.
Kölcsönvesz, átalakít, kihallgat.
Elejt, s helyére befogad.

*járja a táncot a láb még: sűrű s ritka magyart,
vérnek, a testnek nem, bár fülnek, a hangnak igen
meghaladott ez a rend, és hol van a szó meg a dallam
hozzá, hát ez a forgás, merre a vége a körnek*

Aztán kolonc az *így kell*, fölös teher már,
kicseréli az igéket a nyelv,
géneket lassan a test is.
Divattalan, mi előnyt nem kínál.